

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΔΗΚΛΗΡΩΘΗΜΕΡΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΠΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΗΘΕΙΑ ΕΠΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΛΙΑ. ΔΙΕΥΘΥΝΤῃ
κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ
Γραφεῖα: 60 Γεροκωστοπούλου 60.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Πρὸ μηνῶν καὶ ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς συνεστήθη σπασμωδικῶς ἐνταῦθα Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν. Τότε ὁ κίνδυνος τῶν μπολοσεβικικῶν ἀπεργιῶν καὶ κινήματων ἐφάνη ἀπειλῶν ἀμέσως καὶ σοβαρῶς τὰ συμφέροντα τῶν ἀστικῶν τάξεων καὶ δι' αὐτὸ αὐταὶ ἐσοκέφθησαν νὰ συσσωματωθοῦν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ τοιοῦτου κινδύνου. Ἴνα δὲ ἀσφαλέστερον ἐπιτύχουν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν σύμμαχον ἐφαρμόζοντες τὸ Γραφικὸν «ἐν θλίψεσιν ἐμνήσθη μέν Σου Κύριε».

Ὁ κληρὸς δὲν παρεῖδε τελειῶς τὰ ἐλατήρια τῆς τοιαύτης προσκλήσεως καθ' ὅτι ἐκ πείρας τὰ προεγνώριζεν ἄλλ' ἀποβλέπων εἰς τὸ κρῖσιμον τῶν περιστάσεων καὶ νομίζων ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκμεταλευθῇ τὴν ψυχολογικὴν ἐκείνην στιγμήν πρὸς συμβιβασμὸν, διαφώτισιν καὶ ἐν γένει ἐπ' ἀγαθῶ τῆς κοινωνίας ἐδέχθη ν' ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῷ συλλόγῳ ἐκείνῳ ὅστις ἐπηγγέλλετο πολλά. Δυστυχῶς ἀπὸ τότε παρήλθον μῆνες ὀλόκληροι καὶ οὐδὲν ἐγένετο. Ἐπανήλθον εἰς τὴν προτέραν νάρκην! Ἄφ' ἧς στιγμῆς ἐνόμισαν ὅτι ἡ σπάθη τοῦ Δαμοκλέως ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐλησμόνησαν τὰ πάντα καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸν μακάριον ἄλλ' ἀνόητον καὶ ἐγκληματικὸν ὕπνον τῶν. Τὰ κληρικὰ μέλη εἶχον ἐτοιμάσει ὑπόμνημα ἵνα τὸ ὑποβάλουν εἰς τὴν Γ. Συνέλευσιν πρὸς ἔγκρισιν ἀλλὰ δὲν ἐκλήθη τοιαύτη ἀτυχῶς οὐδαμῶς μέχρι σήμε-

ρον. Εἶχον ὑπ' ὄψει ν' ἀπαιτήσουν ἀπὸ τὴν Γ. Συνέλευσιν νὰ υἰοθετήσῃ τὸ χριστιανικὸν πρόγραμμά τῶν ἂν ἤθελον ν' ἀναμείνουν κατὰ καλόν. Νὰ ἐκδοθῇ ἐνταῦθα μεγάλη καθημερινὴ ἐφημερὶς ἐν ἣ νὰ ἐκτίθενται τὰ διάφορα κοινωνικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα ὡς ἔχουν καὶ οὐχὶ διαστρεβλωμένα. Νὰ διαφωτισθῇ ὁ λαὸς καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι μακρὰν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ διὰ τῆς Ἀναρχίας καὶ τοῦ Μηδενισμοῦ οὐδὲν ἀγαθόν. Νὰ ὀργανωθῇ ἀληθῆς καὶ σοβαρὰ φιλανθρωπία, νὰ παρέχεται δωρεὰν περίθαλψις καὶ φάρμακα, εἰς τοὺς ἀπόρους καὶ ἐν γένει ἐν ἀδελφικῇ συμποσίᾳ νὰ συνεργασθῇ τὸ κεφάλαιον καὶ ἡ ἐργασία. Καθ' ἡμᾶς τὸ τοιοῦτον εἶναι εὐκολώτατον ἀρκεῖ νὰ ὑπάρξῃ καλὴ θέλησις ἐκατέρωθεν. Ἐπίσης ἐξευρέσις τῶν χρημάτων εἶναι εὐκολωτάτη ἐὰν ἀναλογισθῶν οἱ πλούσιοι ὅτι προκειμένου νὰ τὰ χάσουν ὅλα ἄς διαθέσουν τὸ δέκατον καὶ τοιοῦτρόπως ἀσφαλίζουν τὰ ὑπόλοιπα ἀλλὰ καὶ γίνονται πρόξενοι μεγάλου καλοῦ. Ἀπὸ δέκα δραχμᾶς ἡμερησίως τοῦλάχιστον νὰ προσέφερον 1000 εὐποροὶ νὰ ἐγίνοντο πολλὰ τὰ καλά, ἂν καὶ εἴμεθα ὑπὲρ τῶν ριζικῶν μέτρων δηλ. τῆς οἰκειωθελοῦς δημοψέσεως τῆς παρουσίας μας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Ὁ κληρὸς ἀνήκει εἰς ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν. Δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν μερίδα. Ἐὰν παρίστατο ἀνάγκη νὰ συμπαθήσῃ πρὸς κάποιαν μερίδα οὗτοι θὰ ἦσαν βεβαίως οἱ δυστυχεῖς ἐργάται καὶ οἱ ἀναξιοπαθοῦντες καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἴσως ἀλλὰ